

DARMO 1/2 ROUTI - V.

Neděle, 29. října 2018

5. MATĚJKA Podzim s sebou přinesl spoustu změn, kterým jsem obrátil život úplně naruby. Michal se dovezl do svého atelieru a teď jsem i byt, který byl jeho součástí. Naštěstí ne okamžitě, ale dostal jsem ho. Do toho jsem mu oznámila, že bude tatínkem. Že bychom měli dítě společně, protože jsem přetvořila toxoplazmu je pro mě velmi strašná nebezpečná, takže jsem se strachoval Michal, když se vzpomínal z bohaté osudy svého budoucího potomka.

Že by znáš?

To jsou jen pověry. Navíc bude mít děda každým dnem kořata, tak kam bys ji chtěla dát?

Že by sis

to potom nemusela vyčítat, Heleno, to není žádná legrace.

Když mě

oslovil Heleno, tak mluvil opravdu vážně. Jinak jsem pro něj byla vždycky Helenka nebo Heléna. V tu chvíli jsem se lekla, aby mě přece jen nechtěl o dědu přemluvit.

Že by

se, miláčku, toxoplazma za sebe nepřetvořila jako chůvka. Už jsem si o tom něco přemýšlela. Lovíš ji máš a chytíš i ze syrového masa, takže pravděpodobnost, že si dám nějakou tatarskou, je určitě větší, než že pozadu den staré kousky hovězí. Jediné takhle by k tomu totiž mohlo dojít.

Že by

dobře, dobře, já o tom nic nevěm, ale přece to Venca je patnáct. Vždyť jsem všichni, že máme děti tak už máš nějakou zkušenost.

Že by

určitě, ale přece bych, že jsem spíše s opicemi - za krkem než s kousky.

Venca

Je patnáct byl velmi tvárný, který se nikdy samostatně neprosadil, i když mu talent rozhodně nechyběl. Měl však trochu problém s alkoholem, tak nad sebou potěšoval pevnou ruku. Vyšel to tak, že pracoval jako civilní zaměstnanec u vojáka a v nedalekých kasárnách maloval plakáty a vybíral nástroje. Když jsem se v roce 1990 nastěhovala k Michalovi, tak už si u něj Venca asi půl roku rokem přemýšlel jako model. Měl v době přetvořil a vyskytoval u něj tak často, že jsem ho vnímala téměř jako svou rodinu. Byl maličký, holohlavý a

počtvájd usmávavá½. Ačlovák ho musel má-t rájd. Svá½m zpá-sobem vychovával i o deset let mladá-cho Michala, kdy¾ ho napá-klad usmá-rá-oval pámi reakc-ch na moje prvná-kuchaáská© pokusy. Dá-lala jsem tehdy áipagety s parmazáinem podle receptu z áasopisu. Musela jsem Michala a Vencu volat asi támikrájt, ne¾ pámeruáili prájci a pámiáili k veáeámi. Mezitá-m ten parmazáin na áipagetáich zatuhnul a pevná je slepil, taká¾e zabodnutá vidliáka otááela rovnou celá½m talá-áem. Michal bruáel a já se radáji uklidila do náá- provizorná- kuchyáky. Cestou jsem ale jeájtá zaslechla Vencu, jak áá-ká:

âžJez a chval, jinak se ti na to páá-ájtá vybodne. Je to mladá holka, vájak se vaáit nauáá-, neboj se.âœ

Má-la
jsem ho za to jeájtá radáji. Horá- ováiem bylo, kdy¾ si ná-kde páihnul. To potom ála zodpovádnost stranou. Vencu to tráipilo, ale nemohl si pomoci. Jednou jsem páiála veáer z prájce a náila jsem doma soptá-cá-ho Michala.

âžCo se dáje, zlato?âœ zeptala jsem se opatrná.

âžAle,
Venca u¾ tu má-l bá½t asi támi hodiny a nená- po ná-m ani vidu ani slechu. Je potáeba pracovat celou noc, protoá¾e ráino musá-m bezpodmá-neáná páedloáit ke schválená- hotová½ model scá©ny. Sáim to nejsem schopn v ááádnám páá-padá stihnout,âœ chytal se za hlavu.

âžMyslá-á,
á¾e zapomná-l?âœ

âžTo rozhodná ne, váera jsme se jasná domluvili.âœ

âžVá-á co?
Skoá-m se podá-vat do tá© jeho oblá-bená© hospody ke kasájrnáim,âœ nabá-dla jsem se.

Má-la
jsem ájtá-stá-. Kdy¾ jsem nakoukla oknem do lokáilu, uvidá-la jsem Vencu, jak sedá- u stolu se dváma muá¾i a rozklájdá rukama. Páed sebou pá-l piva a celá©ho panáika. Veáila jsem dovnitá.

âžHeluáiko,
sluná-áko, pojá-sem k náim, já ti musá-m ná-co áá-ct,âœ halekal Venca pámes celou hospodu.

Váichni

se po mně poděvali a já; se snažila být oplně neviditelná. Prošla jsem správkou
 známých poznámek a k hmatě-ná-kovi, která okamžitě spustil svůj obvyklý
 srdceryvný monolog: „Žijím jsem taková nešťastná, kamarádovi slábnutím pomoci a másto toho
 tady chlastám. On to teď chudák uráží“ nestihne, protože jsem nepříjemná.
 Tolikrát už mi pomohl a já mu to takhle oplácím.“

Žitak

pojdeme za Michalem a nějak mu to vysvětlím, že mám jvla jsem lánstkem na
 vrchního a zaplatila ten dlouhý plot z ářek, která už stačí postavit.

Ani

neprotestoval, i když měla jeho kumpáni spoustu ámeá. Jen do sebe jejtá v
 nestámená chvá-li obrátil toho posledního naličho panáka. Horá- bylo, áe sotva
 stáhl na nohou, takáe jsem s ním dobrou páhodinu chodila pákná
 svižně po parku, aby se trochu vzpamatoval. Vyptávala jsem se na dáti a na
 věchno máně, abych kontrolovala, zda ho již opouští- žpatlavost ámeá. Venca má
 áty dceru s jednou manáelkou. Nejdá-ve máli dvě dává-áitka rychle po sobě, a
 když už jim bylo kolem dvacátky, tak si poá-dili dá- dvě. Prá jim bylo
 najednou smutno.

Z parku

jsme zamá-ili do áasu. Když Michal uviděl Vencu, jak na něj provinile kouká a
 usmívá se pámi tom jako má-sá-ek na hnoji, musel se zá-á-t smát taky. Pak ná-á
 kamarád jejtá absolvoval vlašnou sprchu, dvojitou kávu a pomalu zá-á fungovat.

Cá-tila

jsm se unavená, tak jsem jim jejtá nachystala misku s pomazánkou, páir krajá-cá-
 chleba a ála jsem si lehnout. Budoucí maminky pámece musá- hodná- spát. Po
 pálnoci má- vzbudila áenda, která poá-d nervázná páecházela sem a tam po pokoji
 a má-oukala. Potom si zalezla do nejní-á- z polic, která byly v áele ná-á-
 postele, a do rána tam porodila áty-á koáata.

áenda,

á- sama májlem jejtá kotá, byla vzornou májmou. Udělala jsem jim má-á-á pelá-ájek
 rovnou v tá polici, protože se tam koáka záejmá cá-tila bezpečně a odmá-tala ji
 opustit. Když jsem já- pámemá-stila koáata jinam, v momentě je nosila zpát do
 police. Hlá-dala svá-dáti jako oko v hlavě a nikdo, kromě Michala a má, se
 nesmá- ani nakouknout. Já má-la dokonce dovoleno brát ty malé-áky do rukou,
 tá-ájit se s nimi a hlavně je pozorovat. No, mezi námi, že zá-áitku nic moc,
 taková mokrá myá, ale pak už byla koá-áitka den ze dne roztomilejší-á. Jedno z
 nich bylo páesnou mourovatou kopiá- svá matky a vějehna ostatná- zase bá-lá s
 malými áernými a hnádými ostrá-vky.

Pozorovala

jsm áendu jak je krmá-, masá-ruje bá-á-á, aby se vyprázdnila, áistá- je a
 uklidá-uje páedená-m. Když malá koáky povrostly, užila je á-á-á z misky,
 dohlá-áela na jejich první- soubroje a obá-as trestala neplechty. To už jich bylo
 vějude plno a museli jsme ájoupat nohama po zemi, abychom ná-á-á drobeá-ka
 nezá-á-ápli.

Ta támi

bá-lá koá-áitka se nám podaá-ilo rychle udat mezi známými, dokonce i Venca si

vzal jedno pro dcerky, ale mourovat nãjm zãstalo. Bylo mi lã-to äceendy, Å¾e pãtmijde o vãjechny dãti a bude smutnãj, tak jsem uprosila Michala, Å¾e si poslednã- kotã nechãjme. Byl to kocourek a dostal jmãno Matã½sek. KdyÅ¾ jeãtã troãku povyrosl, usoudila äceenda, Å¾e uã by s nã- mohl zaãã-t chodit na zahradu. Pãtmesnã si vybavuji, jak sedãla na äžkoãiã-m oknãâœ, mãoukala a nutila Matã½ska, aby za nã- vyskoãil. Ten se straãjnã snaãil, ale poãtmãid mu chybãl kousek k tomu, aby dosãhl na parapet. KdyÅ¾ uã byl vysã-lenã½, tak ho nechala chvã-li odpoãinout, ale brzy na nãj volala zase. Potom se mu najednou podaãtmãilo zachytit pãtmednã-mi tlapkami. Visel na parapetu a vydããjenã mãoukal. äceenda ho chytla za zãitylek a vytãjhla nahoru. Tehdy spolu byli poprvã venku a za pãjr dnã- uã skãikal ãplnã sãjm.

Matã½sek

rostl jako z vody. V jednu chvã-li byli s äceendou stejnã velcã- a docela se nãjm pletli, ale brzy se z Matã½ska stal poãtmãdnã½ Mates. Nãjak mãjmã pãtmãerostl pãtmães hlavu. MIA KOBOSILOVã